

Het geval Weller laat me niet los.

Wat moet ik doen? Wat moet ik doen? „Met zachtmoedigheid.....” Ben ik dan niet zachtmoedig geweest, door de minste te zijn? door naar Weller toe te gaan, en dus den eersten stap te doen? Kan ik 't helpen, dat hij zijn oude, valsche beschuldigingen handhaaft? Ben ik tē scherp geweest? Ik kàn 't niet inzien.....

En tòch.....

Weer sta ik aan 't sterfbed van Juffrouw Koppenol. O, daar zagen we de poorten der eeuwigheid als opengaan! Daar hoorden we den zachten wiekslag der barmhartigheid Gods! En als dat licht in ons leven schijnt, wat wordt het dan anders, anders.....

Heeft Juffrouw Ploegsma tòch gelijk? Leefde eigenlijk niet de lust in me, den z o n d a a r te geeselen, in plaats van de z o n d e? Kon Weller de liefde van Christus wel proeven in mijn spreken? Ik weet het niet, ik weet het niet.....

Wanneer ik opsta van mijn gebed, en op de klok zie, merk ik, dat 't al bij vieren is..... Tine zal me wachten met de thee!

Het is rustiger geworden in me, want ik zal, ik zal nóg eens naar Weller gaan, ik zal anders trachten te gaan — in de kracht van mijn Heiland..... „Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben, en nederig van hart.....”

Aan dezen tekst moet ik opeens denken.

Is dat het antwoord Gods op mijn bidden?

Ik heb thee gedronken, en de zaak met Tine bepraat. Ze heeft niet veel gezegd, haast niets eigenlijk, maar de warme, blijde glans in haar oogen doet me weten, dat mijn besluit haar volle instemming heeft. En opgewekt ben ik naar boven gegaan.

Ik heb mijn tekst voor Zondagmorgen gevonden.

Wat ik vanmiddag ervaren heb, deed me nadenken over de kracht van het gebed. Over de werking van den Heiligen Geest in ons bidden, en ik dacht ineens aan Romeinen 8, vers 15b, 16, 26, 27:

„Maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: „Abba, Vader! Deze Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn. —”

Dat is de *bede* van den Geest in ons bidden!

En: „En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen; en Die de harten doorzoekt, weet, welke de meening des Geestes is, daar Hij naar God voor de heiligen bidt. —”

Dat is de *voorbede* van den Geest bij ons bidden!.....

't Is nu bij vijven, en om zeven uur heb ik kerkeraad. Ik zou nog wel een uurtje kunnen werken, maar 't lijkt me beter, dat ik nu nog even een bezoek ga brengen. Er zijn nog wel een paar zieken en een paar oudjes, die ik eigenlijk van de week of de volgende opzoeken moet.

Opeens flitst me een gedachte door 't hoofd: Als ik nù eens naar Weller ging? 't Kàn: hij is altijd even over vijven thuis, naar ik weet. Dan kon ik misschien vanavond op den kerkeraad nog rapporteeren.....

Het besluit is genomen: ik ga nù.

„Blijf niet te lang weg,” zegt Tine nog bij de deur, „anders heb je haast geen tijd, om te eten, zorg nu, dat je zes uur thuis bent.”

„'k Zal m'n best doen!” beloof ik.

☒ (Wordt vervolgd)

EEN STERKENDE KRACHT

JOZEF HAYDN, DE BEROEMDE TOONkunstenaar was de zoon van arme ouders in Beneden-Oostenrijk. Zijn vader was wagenmaker, doch tevens was deze muzikaal ontwikkeld. Het harpspel van vader werd menigmaal begeleid door het gezang van zijn vrouw. Door dit ouderlijk voorbeeld ontwaakte de groote aanleg voor de muziek bij den zoon.

Toen Haydn reeds volwassen en een gevierd componist was, vertoefde hij eens in het gezelschap van kunstbroeders. Daar werd de vraag ter sprake gebracht, op welke wijze de innerlijke kracht het snelst en het best kon worden hernieuwd, als deze door aanhoudenden en ingespannen arbeid was verbruikt.

Een der aanwezigen dacht daar wel het rechte antwoord op te kunnen geven. Hij wees als middel daarvoor aan een oponthoud in een aangenaam gezelschap.

Een tweede had een minder ideëel middel. Men moest, zoo meende deze, in zulk een geval maar de toevlucht nemen tot spiritualiën: Een glas cognac kon dan wonderen doen.

Haydn had gezwegen. Nu drong men bij hem aan, om een afdoend geneesmiddel aan te wijzen. „Welk middel gebruikt gijzelf in zulk geval?” vroeg men hem. „Dat wil ik u gaarne zeggen en aanraden ook,” luidde Haydn's antwoord. „In mijn huis heb ik een vertrekje. Daar ga ik heen, als ik moe ben, en dan bid ik daar. Dit middel is altijd afdoend voor mij geweest.” ☒

DE DOORNENKRONING ☒

Ze hebben aan Zijn schuldloosheid hun lusten botgevierd.
Ze hebben Hem het kuische kleed van 't lichaam afgerukt.
Ze hebben schaatrend Hem met een potsierlijk kleed versierd.
Ze hebben spelend Hem met eenen doornenkroon gesmukt.

Ze hebben Hem tot tijdverdrijf hun valsche eer betoond.
Ze hebben Hem met hoofschen knieval dwaselijk begroet.
Ze hebben met hun huldiging Hem nog het meest gehoord.
Ze hebben 't zwaarst gezondigd door hun driesten overmoed.

Ze hebben Hem met hun vereering 't gruwelijkst onteerd.
Ze hebben Hem met hun brooddronkenheid het meest bespot.
Ze hebben Hem met hun aanbidding 't smartelijkst gedeerd.
Ze hebben spelende zichzelf vergrepen aan hun God.

☒ JO KALMIJN—SPIERENBURG

KLEINE HAMERS ☒

In zijn roman: „De Freelands” vertelt John Galsworthy van een jong meisje:

„Ze keerde zich weer naar het donker, waarvan haar nieuwe vriend had gezegd, dat „niets zoo heerlijk” was. Het rook naar versch-gesneden gras, het was vervuld met gerucht van ritselend loover, het had de kleur van dons over blauwe druiven. En haar hart voelde zich vertroost.”

Ik vraag me af: „Als droefheid — want troost veronderstelt toch zeker wel droefheid — troost kan vinden in hooigeur en bladergeruisch en druiventint, is dan die droefheid wel heel diep geweest? Of berooft de schrijver op deze wijze het woord vertroosten van zijn innige, heilige beteekenis?” ☒